

práva. V tomto stadiu nejde ještě o řešení jazykového sporu, který v té době ještě vůbec nevznikl. Předmětem rozhodování soudního je tu právě jen otázka, má-li podání strany býti vyřízeno v meritu, či má-li býti odmítnuto.

Aplikuje tyto úvahy na daný případ, dospěl nejvyšší správní soud k tomuto závěru: Výrok, obsažený v rozsudku nejvyššího soudu, že dovolací odpověď se odmítá, jest judikátním výrokem, jímž nejvyšší soud při výkonu své moci soudcovské ve smyslu civilního řádu soudního o odpovědi té rozhodl, uznáv ji proto, že po stránce jazykové nevyhovuje zákonným předpisům, za nezpůsobilou, aby bylo k ní věcně přihlíženo. Rozhodnutí to je tedy aktem judikatury soudní a vyřídilo odpověď tu s hlediska civilního řádu soudního, odmítnuvši ji jako nezpůsobilou, aby byla předmětem věcných úvah nejvyššího soudu.

Proto nemohl nejvyšší správní soud shledati odůvodněným stanovisko hájené stížností, že o dovolací odpovědi bylo rozhodnuto jen s hlediska správního, nikoli však s hlediska civilního řádu soudního.

I další svrchu již uvedené vývody stížnosti vybudovány jsou na názoru, že nejvyšší soud rozhodl o dovolací odpovědi stěžovatelčině jen s hlediska správního. Jen z toho, že po názoru stížnosti dovolací odpověď s hlediska procesního dosud vyřízena nebyla, dovozuje stížnost, že oprávněna byla žádost, aby nejvyššímu soudu bylo nařízeno vyřídit dovolací odpověď s hlediska procesního, a jen s tohoto hlediska brojí stížnost proti názoru, vyslovenému v naříkaném rozhodnutí, že náprava není možná.

Ale dovodil-li nejvyšší správní soud svrchu, že je mylná premisa stížnosti, že o dovolací odpovědi stěžovatelčině nebylo s hlediska procesního rozhodnuto, a že nebyla s hlediska toho vyřízena, padají tím také svrchu uvedené námitky stížnosti jediné o tuto mylnou premisu opřené.

Vycházeje z těchto úvah shledal nejvyšší správní soud námitky stížnosti neodůvodněnými a dospěl proto k zamítnutí stížnosti.

Nález nejvyššího správního soudu ze dne 17. února 1931, č. 15449/30. Dr. J. Říha.

Nejde o skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti cti, dal-li manžel do novin prohlášení, že za svou manželku žádné dluhy platiti nebude.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského jako kmetského soudu v O. ze dne 13. srpna 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro

přečin podle §§ 7, 239, 491 tr. zák. a § 1 zákona, čís. 124/1924 Sb. zák. a nař.

D ů v o d y: Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Obíraje se smyslem a dosahem pozastaveného projevu, shledal kmetský soud, že jeho obsah nenaplňuje po stránce objektivní skutkovou podstatu ani přečinu podle § 488 ani přečinu podle § 491 tr. zák., an obžalovaný projevem nevinil obžalobkyni z lehkomyšlného dělání dluhů, nýbrž prostě prohlásil, že za ni žádné dluhy platiti nebude; kontrahování dluhů však samo o sobě není ještě nečestným a obžalobkyně proto nebyla viněna ani z opovržlivých vlastností ani z určitého jednání nečestného, které by ji mohlo ve veřejném mínění snížit a opovržení uvést, a nebyla tím vydána ani ve veřejný posměch. Tento závěr nalézacího soudu o smyslu projevu napadá stížnost s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. výtkou, že jeho doslovu, nikoli však i k dojmu, jímž uveřejněná zpráva musila působiti na třetí osoby, a jenž podle názoru stěžovatelky mohl býti jen ten, že jde o ženu marnotratnou neb aspoň lehkomyšlnou, která svému muži dělá dluhy, takže je nucen, veřejně se proti tomu brániti. Jen tím, že kmetský soud neposuzoval pozastavenou zprávu i s tohoto hlediska, mohl prý dojíti k onomu, obžalovanému příznivému výkladu a jen tak vyloučiti vědomí obžalovaného o urážlivosti projevu. Z tohoto důvodu uplatňuje stížnost i zmatečnost podle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Stížnost jest v tom i onom bezdůvodná. Je ovšem pravda, že kmetský soud opírá závěr o významu a smyslu projevu o doslov uveřejněné zprávy, rozsudek však poukazuje výslovně i k tomu, že prohlášení obžalovaného bude i veřejností považováno jen za projev opatrnosti, dovozuje to z toho, že obžalovaný, nechtěje, by veřejnost věděla více, než bylo třeba, neuvedl bližší skutečnosti, jež ho k projevu přiměly. Nalézací soud obíral se tedy výslovně i dojmem zprávy na třetí osoby a výtkou zmateční stížnosti, že se tak nestalo, je bezdůvodná. Onen závěr o smyslu zprávy je závěrem skutkovým, k němuž nalézací soud dospěl volným zhodnocením výsledků průvodního řízení, a jemuž nelze vytýkati nelogičnost, a jest proto zmateční stížnosti při provádění hmotněprávních důvodů zmatečnosti z něho vycházeti. Tomu-li tak, je ovšem bezdůvodná i ona další výtkou zmateční stížnosti s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř., vycházející z opačného, v rozsudku nezjištěného předpokladu, a bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou pokud se týče po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Jest jen ještě podotknouti, že i v soukromo-žalobních trestních věcech jest úkolem soudu, by z úřední povinnosti vyšetřoval veškeré okolnosti, rozhodné pro otázku viny po stránce objektivní i subjektivní, a že proto nalézací soud pochybil, míně, že bylo povinností soukromé obžalobkyně, dokázati vědomí obžalovaného o tom, že se svým činem dotýká cti osoby jím napadené. Ježto však nalézací soud zprostil obžalovaného i z toho důvodu, že v jeho činu ne-

shledal skutkovou podstatu trestného činu za vinu mu kladeného ani po stránce objektivní, jest onen právní omyl, týkající se stránky subjektivní, bez významu.

Rozh. nejvyš. soudu ze dne 9. října 1930, Zm. II., 337/29.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Recueil de documents en matière pénale et pénitentiaire. Bulletin de la Commission internationale pénale et pénitentiaire. Volume I., livraison 1. Mars 1931, Berne, Staempfli & cie.

Mezinárodní komise pro trestní právo a vězeňství, jejíž kongres byl loni konán v Praze, změnila podobu svého Bulletinu, o němž jsme na tomto místě několikrát referovali. Chce přispěti na pomoc zákonodárné činnosti jednotlivých států na poli trestního práva tím, že jim poskytne v periodické publikaci zprávy o vývoji trestního práva a vězeňství ve státech v komisi zastoupených. Členové komise budou podávati zprávy o zákonodárství v jejich vlasti formou stručných přehledů jednotlivých zákonů a zákonodárných osnov, jakož i důležitých nařízení. Podle tradic komise budou zprávy vydávány jazykem francouzským. Redakční rada skládá se z členů komise, vesměs vynikajících kriminalistů. Zasedají v ní univ. prof. *Delaquis* z Hamburku, bývalý generální ředitel belgických trestnic *Didion*, profesor *Gleispach* z Vídně, Lord *Polwarth*, bývalý předseda ředitelské rady trestnic skotských, a president kasačního soudu bělehradského *Subotič*.

V prvním čísle, které právě vyšlo, nacházíme řadu zpráv o důležitých zákonodárných pracích. Jest to referát *Dr. Schäfera* o německém zákoně o vydávání zločinců z roku 1929, dále zpráva Belgičanů *Didiona* a *Polla*, v níž poutá pozornost především zákon o ochraně společnosti, o němž bylo již v tomto časopise referováno a který nabyl účinnosti dnem 1. ledna t. r. Dále sluší uvést *Omstedův* referát o norském zákoně o trestním soudnictví nad mládeží z roku 1928, zprávu odevzdanou *Rappaportem* a vypracovanou *Berezowskim* o polských zákonech o soudní organizaci z roku 1928 a 1929 a o polském trestním řádu z roku 1928, referát *Almqvistův* o švédských osnovách zákonů o tuláctví, o sterilisaci a o internování zločinců oddaných pi-jáctví, referát *Thormannův* odevzdaný *Delaquisem* o bernském zákoně o trestním soudnictví nad mládeží. Za Československo odevzdal zprávu vypracovanou podepsaným referentem prof. *Miříčkou*, bývalý president komise. Obsahuje přehled zákonů o změnách trestního řádu a lékařských radách, o nekalé soutěži, o zahlazení odsouzení, zákona č. 31/1929 a zákona o nucených pracovních koloniích. Z Jugoslavie přispěl *Subotič* zprávou o trest-